

V's televisierecensenteam bestaat uit **Yasmina Aboutaleb**, Hassan Bahara, Arno Haijtema, Alex Mazereeuw en Doortje Smithuijsen.

Tv-recensie

YASMINA ABOUTALEB

Consent

De webserie 'Blozende oortjes' is ook leerzaam voor iedereen die alles over seks al denkt te weten.

Sep (18) zit op een schommel die is versierd met roze boa's en vertelt over de aanloop naar zijn eerste zoen. 'Het moment, zeg maar, dat je elkaar in de ogen kijkt.' Achter hem in de verder blauwe studio hangt een gouden glittergordijn. 'Dat was het moment dat er heel veel door me heen ging. Van: shit, volgens mij wil hij mij zoenen, maar ik heb het nog nooit gedaan. Ik heb heel veel YouTube-tutorials gekeken, alles. Ik moest het gewoon perfect doen, weet je wel.'

De kleurrijke glimdecors, de superdiverse en ontwapenende jongeren, de vrolijke sfeer, de opgewekt-intieme sekspraat: de nieuwe YouTube-webserie *Blozende oortjes* (BNNVara), waarin tieners praten over liefde en seks, heeft een onmiskenbare *Sex Education*-vibe. Maar anders dan de tienerseksserie is dit geen fictie. De gesprekken van de jongeren, zittend op regenboogkleurige hemelbedden, loveseats en schommels, met regisseur Sophie Dros zijn echt. En, hoewel er gelukkig nergens expliciet advies wordt gegeven, leerzaam. Ook, of

Juist doordat er veel te glimlachen is en de sfeer op de set zo vrolijk is, komen de pijnlijke verhalen extra hard aan

misschien wel juist, voor iedereen die het allemaal al denkt te weten. In de eerste aflevering, over de ideale zoen en consent, vertellen de tieners over hun ervaringen en verkennen ze samen wat mag, wat niet, en het niet altijd zo rooskleurige schemergebied daartussen. Er is duidelijk geïnvesteerd in een sfeer van vertrouwen, de makers kunnen zonder problemen doorvragen op lastige onderwerpen, de tieners voelen zich op hun gemak en zijn openhartig. Wat ze lang niet altijd tegen hun eigen ouders zijn, vertellen ze, omdat ze bang zijn anders misschien niks meer te mogen. De gesprekken gaan ook achter de schermen door, blijkt uit backstagebeelden, en tussen de interviews door zien we ook fragmenten van kussengevechten, danssessies in de rolschaatsdisco en zweeftochten in een kermisattractie.

Het onderwerp 'consent' blijken lang niet alle jongeren te kennen. En van diegenen die weten wat het is, vindt de helft het onnodig of awkward. 'Dat verpest het moment.' En: 'Je gaat toch niet vragen: mag ik aan je borsten zitten?' Een tiener vindt wel dat toestemming moet bij seks, zoenen en aanraken. 'Ik vind het juist aantrekkelijk als een jongen vraagt of hij me mag zoenen', zegt een meisje.

Desondanks zijn het vooral meisjes die moeite hebben met grenzen stellen. En juist doordat er veel te glimlachen is, en de sfeer op de set zo vrolijk is, komen de pijnlijke verhalen extra hard aan. Op de vraag hoe je het best kunt zeggen dat je wilt stoppen met de seks, antwoordt een meisje: 'Ik denk dat ik mezelf dan maar ga overhalen. Ja, dat is echt heel erg.'

'Er is geen handboek voor hoe je het moet doen. Misschien kun je het juist daarom beter te veel doen dan te weinig', zegt een jongere, type gymnasiast, over consent vragen.

Ja', zegt de regisseur, 'dat is misschien wel een goede conclusie.'

DONDERDAG 9 NOVEMBER

Vandaag

ARCHITECTUUR Office Winhov, bekend om zijn duurzame ontwerpen, is architect van het jaar

Het bureau blinkt uit in het voortborduren op bestaande gebouwen.

De transformatie van het ontledkundig laboratorium van de Universiteit van Amsterdam tot het vijfsterrenhotel Pillows is een typisch geval van het cruijffiaanse 'je gaat het pas zien als je het doorhebt'. Wat is er hier nu precies veranderd? De uitbreiding die de architecten van Office Winhov aan de achterzijde maakten, aansluitend op het Oosterpark, is gemetseld met dezelfde maat baksteen, in hetzelfde fraaie patroon. Enkel de kleur van de steen is anders - uitbundiger - waardoor je de nieuwbouw toch als zodanig herkent.

Het is een sprekend voorbeeld van de aanpak waarvoor de architecten staan: het voortbouwen op bestaande gebouwen en stedelijke structuren. Een subtiele aanpak waarmee ze nu evenwel in het spotlicht staan, want op 8 november is Office Winhov verkozen tot architect van het jaar. Deze verkiezing wordt georganiseerd door Architectenweb. Een jury nomineerde vijf architecten, vakgenoten konden vervolgens stemmen voor de winnaar.

Office Winhov is voortgekomen uit het bureau Wingender Hovenier, in 1995 opgericht door architecten Jan Peter Wingender en Joost Hovenier. Zij maakten naam met woningbouwprojecten die door architectuurcriticus Hans Ibelings eens als 'onspectaculaire architectuur' zijn omschreven. Dat bedoelde hij als een compliment: door het gebruik van klassieke materialen als baksteen en de bijna obsessieve aandacht voor details stijgen hun gebouwen uit boven

Het vernieuwde stadhuis in Leiden. Foto Stefan Müller

het alledaagse en bezitten ze een tijdloze kwaliteit. 'Het duurzaamste gebouw is volgens ons een gebouw dat lang meegaat en dat meeschrijft aan de geschiedenis van de stad', zeggen de architecten zelf.

In 2016 overleed Hovenier en ging Wingender met Uri Gilad als partner verder onder de naam Office Winhov. Met de transformatie van een monumentaal Amsterdams bankgebouw en postkantoor tot W Hotel breidden ze hun portfolio uit naar herbestemming; inmiddels bestaat meer dan de helft van hun opdrachten uit renovatieprojecten. Afgelopen jaar werden onder meer het gerenoveerde Amstelstation in Amsterdam en de vernieuwde stadhuizen van Leiden en Den Helder opgeleverd. Daarnaast werkten ze aan het Nationale Holocaustmuseum, gevestigd in de voormalige Hervormde Kweekschool en

de Hollandsche Schouwburg, het verzamelpunt van waaruit tijdens de Tweede Wereldoorlog Joden naar de kampen werden gedeporteerd. Het museum opent begin 2024.

De rijke architectuur waarop de architecten bij de renovatie van monumenten voortborduren, willen de architecten ook in (sociale) woningbouw bewerkstelligen. Voor studentenhuisvesting op de campus van de TU Eindhoven ontwikkelden ze een prefab-gevelsysteem waarmee ze voor een beperkt budget een chique woontoren maakten.

De jury van de architectenverkiezing waardeert ook de activiteiten die de architecten naast hun bureau organiseren om de ontwikkeling van het vakgebied te ondersteunen. Zo begonnen ze in 2010 het onlineplatform Local Heroes, waar collega-architecten worden uitgenodigd om onderzoek te doen naar het werk van minder bekende dan wel vergeten (meester)architecten.

Lokale helden, dat is wat ze zelf ook willen zijn. Wingender en Gilad houden hun bureau bewust klein en hebben niets met het idee van de geniale sterarchitect; goede architectuur komt volgens hen voort uit teamwork. Daarvoor krijgen ze nu erkenning. Voor het Pillows Hotel ontving het bureau afgelopen week de Gulden Feniks, de nationale rijksprijs voor renovatie. Met hetzelfde project is Office Winhov bovendien genomineerd voor de Abe Bonnemaprijs, die op 8 december wordt uitgereikt.

Kirsten Hannema

BLAD

Wat is lezenswaardig deze week? Vandaag: in 'Aaah!' worden ernstige stukken afgewisseld door literaire verhalen en poëzie.

In het duizelingwekkende tijdschrift *Aaah!* - het aantal a's en h's varieert - gebeuren wonderlijke dingen. Zo schrijft Tom Kniesmeijer een ode aan discopionier Tom Moulton. Het mondt uit in een pleidooi voor 'verlenging' en een aanval op de 'doorklikmentaliteit'.

Laat alles eens wat langer duren, betoogt Kniesmeijer. Het moet maar eens afgelopen zijn met het gehaast. In zijn stuk is Moulton de cruciale figuur. Hij is de man die in de jaren zeventig de gemiddelde lengte van een (disco)single van drie en een halve minuut oprekte tot minstens tien minuten en daarmee zelfs de meest schuchtere dansers (lees: Kniesmeijer) bevrijdde. Ja, bevrijdde.

'Geef Moulton zijn meer dan verdiende eerbetoon: dankzij zijn dansmix ontvlamde de revolutie, in de zomer van 1972. Disco was een bevrijdingsbeweging en Tom Moulton zijn onvermoeibare voorvechter.' Het einde van het stuk mag er zijn: 'Leve de lengte! Leve de diepte! Leve Tom Moulton! Hoezee! Hoezee! Hoezee!'

Het kan allemaal, in *Aaah!* Het blad is een waagstuk van Hard Hoofd, de website die sinds 2010 ruimte biedt aan nieuwe en jonge kunstenaars en schrijvers en het experiment niet schuwt. Voor *Aaah!* - een bewonderende uitroep - verliet de redactie de online wereld en werd een aloude informatiedrager gebruikt: papier.

Meer dan duizend sympathisanten bleken bereid om maandelijks 2,50 euro te betalen, voor twee tijdschriften per jaar. Ze hebben geen ongelijk. *Aaah!* is om te beginnen gevarieerd vormgegeven. Geen pagina is hetzelfde, voor illustraties is ruim

baan gemaakt en op de inhoud is geen peil te trekken.

Ernstige stukken, bijvoorbeeld over postcovidsyndroom of de nog steeds voelbare gevolgen van het slavennijverleden, worden afgewisseld door literaire verhalen en poëzie. Vrijwel alle schrijvers plaatsen zichzelf op de voorgrond en leggen getuigenissen af over persoonlijke kwesties, bijvoorbeeld het dilemma of je je ouders bij hun voornaam moet noemen of niet.

Voor het (enige) interview in *Aaah!* sprak Tahir Ramdjan met Maxine Palit de Jongh, naar aanleiding van haar (geprezen) theaterstuk over het toeslagenschandaal *Vecht*. Het grootste waagstuk staat op naam van Marthe van Bronkhorst. Haar verhaal gaat over een vader en een kind dat er plotseling niet meer is.

Het is - complimenten ook voor deze vondst - een verhaal waarin de letter a totaal ontbreekt. En dat uitgerekend in *Aaah!*, je moet er maar opkomen.

Paul Onkenhout